

er ikke saa underligt, da han repræsenterer Aarhus og, som han meddelte, er Medlem af Repræsentantskabet for Aarhus Teater. Det ærede Medlem fremkom med nogle Bemærkninger. For det første brugte han en Del Tal for at bevise, hvad der gaves til den danske Folkekirke, det biskoppelige Samfund og den Slags Ting, og han syntes, ethvert Kirkesamfund burde blive en privat Sag. Det er nu hans Syn paa denne Sag, men det er ikke det Standpunkt, den danske Lovgivning staar paa. Det ærede Medlem brugte ogsaa nogle Udtalelser overfor mig, som syntes mig at være en Smule personlige. Det ærede Medlem sagde, at jeg kom ikke i Teateret, og at jeg ikke havde Sans for Skuespil. Ja, hvoraf ved det ærede Medlem nu det? Jeg har kun en Gang imellem set det ærede Medlem i Teatret, men det kan godt være, at jeg ikke kommer saa meget i Teatret som han. Jeg sagde, at jeg har ikke truffet ham i Kirken, det var den Sammenligning, jeg brugte, men de Ting kommer ikke Sagen ved. Spørgsmaalet om, hvorvidt vi er ved at komme ind paa et Skraaplan ved at give Nybevillinger til Teatret, har intet at gøre med, om man har Sans eller Ikke-Sans for Skuespil, jeg har nu Sans for Hostrups og Holbergs Skuespil og lignende, derimod har jeg ikke Sans for Spektakelskuespil eller Skuespil om Ægteskabsskandaler o. lign., men det er naturligvis en Smagssag, om man synes om det ene eller det andet. Derimod kunde det maaske siges at have større Betydning, hvem der er mest flittig til at møde her i Tinget, hvoraf vi er Medlemmer, og dersom det ærede Medlem ønsker at faa en Opgørelse paa det Omraade, har jeg ikke det mindste derimod, men jeg tror, den ikke vil falde ud til Fordel for det ærede Medlem. Hvis Vælgerne i Aarhus Amts 3die Valgkreds sætter særlig Pris paa at have deres Rigsdagsmand i deres Midte, tror jeg, at de har truffet det rigtige Valg.

Formanden: Folketingsmanden for Aarhus Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

F. F. Samuelson: Jeg vil blot sige til det ærede Medlem (Ovesen), at naar jeg har omtalt, at jeg ikke saa det ærede Medlem i Teatret, mente jeg, at han ikke var kompetent til at dømme i en Sag om Teatret. Med Hensyn til Kirkebevillingerne skal jeg ikke blande mig ind i Forholdet mellem den højtærede Minister og det

ærede Medlem, men lade dem selv udkæmpe den Kamp. Jeg har ikke bebrejdet det ærede Medlem hans Stilling til Kirken, men naar det ærede Medlem siger, at han ikke har set mig i Kirken, er det temmelig sandsynligt, thi jeg har ikke staaet i Folkekirken i de sidste 22 Aar, og hvis jeg skulde søge Folkekirken, vil jeg neppe søge Skern Kirke. I den Kirke, hvor jeg staar, afholder vi selv vore Udgifter, og jeg mener, at det vilde være mest naturligt og rimeligt, at der ikke var noget, som hed Folkekirken, og ikke noget, der hed Statstilskud til en bestemt Kirke. Det er mit Synspunkt i denne Sag, men jeg ved vel, at der i Henhold til Grundloven kan gives Tilskud til Kirker. Med Hensyn til Aarhus Teater vil jeg blot sige, at der har jo de sidste to Aar været opført 10,000 Kr. dertil paa Finansloven, og det, Ministeren har optaget paa Forslaget i Aar, er kun en Fortsættelse deraf. Denne Bevilling er i sin Tid foreslaaet af det ærede Medlems Partifælle, den daværende Kultusminister Appel, og det er rigtigt, at Rigsdagen var enig om denne Bevilling, saa jeg kan ikke indse, at vi er kommet ind paa et Skraaplan ved at fortsætte med Bevillingen.

Birch: Jeg skal tillade mig at rette en Henvendelse til den højtærede Justitsminister. Den drejer sig ganske vist om et Spørgsmaal, der er rejst fra min Valgkreds, men i Virkeligheden er dette et Samfundsspørgsmaal, et Spørgsmaal, der som saadant er rejst baade ved Finanslovsforslagets tredie Behandling i Fjor og nu ved denne første Behandling af det ærede Medlem fra Slagelse (H. P. Hansen), og ved denne Lejlighed er det, saa vidt jeg har kunnet forstaa det, blevet mødt med Forstaaelse og Sympati af den højtærede Justitsminister. Det drejer sig om Epileptikerhjemmet i Nyborg. Dette Hjem er en selvejende Institution, der har stillet sig den Opgave at opdrage epileptiske Drengene ved at give dem ikke blot Ophold, men Kur, Pleje og Undervisning. Jeg tror, der her foreligger en virkelig Samfundsopgave, en Opgave, der er af en saadan Natur, at Staten ganske naturligt vilde blive henvist til at tage den op, hvis ikke det private Initiativ gennem Epileptikerhjemmet i Nyborg og andre Anstalter søgte at løse Opgaven. Jeg mener, at Staten under visse Omstændigheder kunde blive nødt til at tage denne Opgave op, og jeg tvivler slet ikke om, at Løsningen vilde blive langt, langt kostbarere for Staten, hvis den selv skulde